ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 26362

гр. София, 21.07.2026 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 156 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи юли през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ

като разгледа докладваното от ВАСИЛ В. АЛЕКСАНДРОВ Гражданско дело № 20241110162530 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 628 и сл. ГПК, във вр. чл. 267 ДФЕС.

Страни по спора

1. **1.** „М.“ ЕООД, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: ..... – дружество регистрирано по законите на Република България, представлявано от управителя В.Т.

срещу

2. **2.** „А.Б.“ ЕАД, ЕИК: ....., със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Кукуш“ № 1, представлявано от изпълнителните директори А.Д. и М.М., с процесуален представител юрк. М.К..

Факти по спора

3. **3.** Подадена е искова молба от „М.“ ЕООД срещу „А.Б.“ ЕАД, като се твърди, че страните се намирали в облигационно отношение по силата на Договор за електронни съобщителни услуги № ..... и Приложение № 1/03.12.2021 г. за 2161 услуги – мобилни услуги за телефонни номера, телевизия и интернет-пакети. Поддържа, че ответникът е издал следните фактури: 1) фактура № ..... за периода 28.11.2021 г. до 27.12.2021 г., съдържаща месечни абонаментни такси за мобилна услуга ..... в размер на сумата от 11,49 лева без ДДС; 2) фактура № ..... за периода 28.11.2021 г. до 27.12.2021 г., съдържаща месечни абонаментни такси за мобилна услуга № ********** – за сумата от 11,49 лева без ДДС и услуга № ..... - за сумата от 11,49 лева без ДДС; 3) фактура № ..... за периода 28.11.2021 г. до 27.12.2021 г., съдържаща месечни абонаментни такси за мобилна услуга № ..... – за сумата от 11,49 лева без ДДС и услуга № ..... – за сумата от 11,49 лева без ДДС; 4) фактура № ..... за периода 28.11.2021 г. до 27.12.2021 г., съдържаща месечни абонаментни такси за мобилна услуга № ..... – за сумата от 20,83 лева без ДДС; 5) фактура № ..... за периода 28.11.2021 г. до 27.12.2021 г., съдържаща месечни абонаментни

такси за мобилна услуга № ..... – за сумата от 18,40 лева без ДДС и услуга № ..... – за сумата от 11,49 лева без ДДС; 6) фактура № ..... за периода 28.11.2021 г. до 27.12.2021 г., съдържаща месечни абонаментни такси за мобилна услуга № ..... – за сумата от 18,65 лева без ДДС. Навежда доводи, че е изпълнил задълженията си по договора, като е заплатил сумите по всяка от фактурите, но сочи, че по всяка от фактурите били надвзети суми от ответника, които били получени както следва: 1) по фактура № ..... – сумата от 0,61 лева без ДДС или сумата от 0,73 лева с ДДС; 2) по фактура № ..... – сумата от 1,22 лева без ДДС или сумата от 1,46 лева с ДДС; 3) по фактура № ..... – сумата от 1,22 лева без ДДС или сумата от 1,46 лева с ДДС; 4) по фактура № ..... – сумата от 0,90 лева без ДДС или сумата от 1,08 лева с ДДС; 5) по фактура № ..... – сумата от 1,21 лева без ДДС или сумата от 1,45 лева с ДДС; 6) по фактура № ..... – сумата от 1,50 лева без ДДС или сумата от 1,80 лева с ДДС. Излага съображения, че дължимите суми са фактурирани в по-голям размер от уговорения в договора, като мнокократно с ответника са водени разговори и кореспонденция, за да бъде преустановено неправилното начисляване на по-високи такси от договорените. Обосновава, че с оглед поведението на ответника имал вземания за платените без правно основание суми. Иска ответника да бъде осъден да заплати претендираните суми. В исковата молба е направено искане делото да бъде разгледано от Районен съд – гр. Бургас, с оглед националното процесуално право, доколкото договорът бил сключен с поделение на ответника в гр. Бургас.

4. **4.** С разпореждане от 25.10.2024 г., съдът е предоставил указания на ищеца с оглед редовността на исковата молба, включително във връзка с местната подсъдност на спора.

5. **5.** Подадена е уточнителна молба от 05.11.2024 г., като в предоставения срок ищецът е изпълнил указанията на съда. По отношение на местната подсъдност е посочено, че с оглед формирана национална съдебна практика е предявил исковете пред Софийският районен съд.

6. **6.** Постановено е Определение от 25.11.2024 г., с което на основание чл. 213 ГПК, съдът е съединил за общо разглеждане производството по гр. д. № 62530/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав за съвместно разглеждане в едно производство с: гр.д. № 64030/202 г., гр. д № 65962/2024 г., гр. д. № 65987/2024 г., гр. д. № 66001/2024 г., гр. д. № 66567/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав, като обединените дела продължават под гр. д. № 62530/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав.

7. **7.** В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е подаден отговор на исковата молба от „А.Б.“ ЕАД, като претенциите се оспорват като неоснователни. Твърди, че страните са се намирали в облигационно отношение, като сумите били заплатени по издадените фактури. Поддържа, че между страните е сключено Приложение № 1/03.12.2021 г. към договора, но ищецът не бил взел предвид обстоятелството, че е налице предоговаряне на тарифния план на услугите, като същите били уговорени съгласни Приложение № 1 Активиране и условия за ползване на тарифни планове за мобилна телефонна услуга А

1 М клас от 14.10.2019 г. и Приложение № 1 Промоционални условия за ползване на ценови пакет за Мобилен интернет към тарифен план за гласова мобилна услуга от 14.10.2019 г. Инвокира доводи, че сумите по фактурите са правилно определени и начислени, като е съобразено предоговарянето на тарифния план на съответните услуги. Развива съображения, че ищецът не бил заплатил цената по процесните фактури, като с оглед факта, че персонала му бил по-малък от 10 души, то не всичките 2161 услуги били ползвани от него, а от лица които не били свързани с ищеца и не били негови служители. Твърди, че с оглед това трети лица били заплатили сумите по фактурите, поради което ако се дължало плащане, то сумите следвало да се възстановят на лицето, което действително е заплатило сумата, а не на ищеца. Иска отхвърляне на предявените искове. Претендира разноски.

8. **8.** С Определение от 07.02.2025 г., постановено по гр. д. № 62530/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав е прекратено производството по делото, като на основание чл. 118, ал. 2 ГПК, във вр. чл. 108, ал. 1 ГПК, същото е изпратено по местна подсъдност на Районен съд – гр. Бургас.

9. **8.1.** За да се прекрати производството съставът на Софийският районен съд е мотивирал изложените по-долу в позицията на съда мотиви от историческо, граматическо, систематично и телеологическо естество.

10. **8.2.** Срещу Определение от 07.02.2025 г., постановено по гр. д. № 62530/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав е подадена частна жалба с вх. № 58892/19.02.2025 г. от ответника „А.Б.“ ЕАД до Софийският градски съд, в която са развити съображения за неправилност на произнасянето на първоинстанционния съд. Поискано е определението да бъде отменено.

11. **8.3.** В срока по чл. 276, ал. 1 ГПК ответникът по частната жалба – ищец в производството „М.“ ЕООД е подало отговор на частната жалба, като същата е оспорена. Поддържа се, че правилно Софийският районен съд е приел, че делото е подсъдно на Районен съд – гр. Бургас. Развити са съображения за това, че ответника има офис и организационна единица в рамките на гр. Бургас, което е подробно аргументирано. Поискано е частната жалба да бъде оставена без уважение.

12. **9.** С **Определение № 14114/30.06.2026 г., постановено по ч. гр. д. № 3574/2025 г.** по описа на Софийският градски съд, с което е отменено Определение от 07.02.2025 г., постановено по гр. д. № 62530/2024 г. по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав, като е прието, че: „Местната подсъдност на спора се определя по правилата на чл. 105- чл. 117 ГПК. Съгласно чл. 105 ГПК „Искът се предявява пред съда, в района на който е постоянният адрес или седалището на ответника.“ В чл. 108, ал. 1 ГПК пък е предвидено, че „Искове срещу юридически лица се предявяват пред съда, в чийто район се намира тяхното седалище. По спорове, възникнали от преки отношения с техни поделения или клонове, исковете могат да се предявяват и по тяхното местонахождение.“ Според чл. 119, ал. 3 ГПК възражение за неподсъдност на делото по чл. 108, ал. 2, чл. 113 и чл. 115, ал. 2 може да се прави от ответника най-късно в срока за отговор на исковата молба и да се повдига служебно от съда до приключване

на първото по делото заседание.“ Във всички останали случаи спазването на предвидената в процесуалния закон местна подсъдност може да бъде контролирано от съда само при направено от ответника възражение за неподсъдност на спора – чл. 119, ал. 4 ГПК, с изключение на неподсъдност на делото по местонахождение на недвижимия имот- ал. 2 на чл. 119 ГПК, какъвто не е настоящият казус. Видно е и че ищецът "М. " ЕООД е избрал да предяви иска си а пред СРС, като това ясно личи от посоченото в титулната част на исковата молба. Настоящият съдебен състав намира, че, въпреки че в обстоятелствената част на исковата си молба ищецът е заявил желание спорът да бъде разгледан от Районен съд- гр. Бургас, то така заявеното искане не обвързва съда, тъй като ищецът вече е избрал кой съд да сезира с иска си чрез извършване на действието по адресиране и предявяване на исковата молба пред районен съд София. В този смисъл ищецът е упражнил правото си на избор, предвидено в разпоредбата на чл. 108, ал. 1, изр. 2 ГПК. Така при изрично избран съд, пред който ищецът е решил да защитава правата си от една страна, а от друга липса на възражение за местна неподсъдност, направено от ответната страна, настоящият състав намира, че сезираният съд не може служебно да се произнася по спор за местна подсъдност, още повече, че не са налице визираните от разпоредбата на чл. 119, ал. 3 ГПК хипотези.“.

Приложимо национално право

13. **9. Материално право**
14. **9.1. Закон за задълженията и договорите**
15. **Чл. 16.** (Ал. 1, изм. - ДВ, бр. 12 от 1993 г.) Когато предложението включва общи условия, приемането е действително, ако съдържа писмено потвърждение на общите условия.

При несъответствие между вписани уговорки и уговорки в общите условия имат сила първите, макар и вторите да не са заличени.

При договори с продължително изпълнение изменяването или заменяването на общите условия има сила за насрещната страна по заварен договор само ако й е било съобщено и ако тя не е заявила в дадения й писмено достатъчен срок, че го отхвърля.

16. **Чл. 20.** При тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора обичаите в практиката и добросъвестността.
17. **Чл. 55** (1) Който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено или отпаднало основание, е длъжен да го върне.

(2) Не може да иска връщане онзи, който съзнателно е изпълнил един свой нравствен дълг.

18. **Чл. 73** (1) Задължението може да бъде изпълнено от трето лице дори против волята на

кредитора, освен ако той има интерес то да бъде изпълнено лично от длъжника.

19. **9.2. Закон за електронните съобщения**

20. **Чл. 198.** (1) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2011 г., в сила от 29.12.2011 г., изм. - ДВ, бр. 20 от 2021 г.) Предприятията, които предоставят услуги за гласови съобщения чрез свързване в определено местоположение и услуги за достъп до интернет в определено местоположение и имат наложени задължения по чл. 197, предлагат съответните устройства и услуги, когато са приложими, по начин, който дава възможност на потребителите да следят и контролират разходите си чрез: (…)

5. (изм. - ДВ, бр. 20 от 2021 г.) предизвестие за възможно последващо спиране на услугата или изключване при неплащане на сметки; всяко спиране се ограничава само до съответната услуга, когато това е технически възможно, с изключение на случаите на измами, системни закъснения в плащането или неплащане на сметки; в срок един месец преди изключването се допускат само повиквания, които не се таксуват на потребителя, и минимално ниво на услуги за достъп до интернет, включително достъпа до номер 112 през интернет; (…)

21. **Чл. 229.** (Предишен текст на чл. 229, изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2011 г., в сила от 29.12.2011 г., изм., бр. 20 от 2021 г.) (1) Предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни услуги, различни от междуличностни съобщителни услуги без номера и различни от услуги за пренос при свързване машина-машина, предлагат на потребителите възможност за сключване на договор с първоначален срок, не по-дълъг от две години.

(2) Предприятията по ал. 1 предлагат на потребителите възможност да сключат договор със срок до една година.

(3) Независимо от срока на договора условията и процедурите за прекратяване на договорите между предприятията по ал. 1 и потребителите не са пречка за смяна на доставчика.

(4) Алинеи 1, 2 и 3 не се прилагат по отношение на продължителността на договор за изплащане на вноски в случаите, когато потребителят се е съгласил с отделен договор да изплаща вноски изключително за изграждането на физическа връзка, по-специално към мрежи с много голям капацитет. Договорите за изплащане на вноски за изграждане на физическа връзка не включват крайното устройство, като модем или рутер, и не възпрепятстват потребителите да упражняват правата си по този раздел.

(5) Алинеи 1, 2 и 3 се прилагат и за крайни ползватели, които са микропредприятия, малки предприятия или юридически лица с нестопанска цел, освен ако те изрично не са се отказали от съответните права при сключването на договора.

22. **Чл. 230.** (Изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2011 г., в сила от 29.12.2011 г., изм., бр. 20 от 2021 г.) (1) Когато договорът с крайния ползвател се сключва при общи условия, общите условия или измененията им се публикуват от предприятията на страницата им в интернет и се представят на видно място в търговските им обекти или по друг

подходящ начин в срок, не по-кратък от един месец преди влизането им в сила.

(2) Крайните ползватели имат правото да прекратят сключения от тях договор без допълнителни разходи, когато доставчикът на обществени електронни съобщителни услуги, различни от междуличностни съобщителни услуги без номера, ги уведоми за предложени от него промени в договорните условия, включително промени в общите условия, освен когато предложените промени са изключително в интерес на крайния ползвател или са от административен характер и нямат неблагоприятно въздействие за крайния ползвател, или са пряко наложени от действащото законодателство, от правото на Европейския съюз или от компетентен орган.

(3) В случаите по ал. 2 доставчиците уведомяват крайните ползватели за всички промени в договорните условия, включително промени в общите условия, в срок, не по-кратък от един месец преди влизането им в сила, и едновременно с това ги уведомяват и за правото им да прекратят договора си без допълнителни разходи, в случай че не приемат новите условия. Правото на прекратяване на договора се упражнява в срок един месец след уведомлението.

(4) Потребителят има право да прекрати договора при всяко значително и непрекъснато или често повтарящо се несъответствие между действителните показатели на електронната съобщителна услуга, различна от услуга за достъп до интернет, или междуличностна съобщителна услуга без номер, и показателите, посочени в договора. Предприятията следва да включат в своите договори с крайните ползватели определения на понятията "значително и непрекъснато несъответствие" и "значително и често повтарящо се несъответствие".

(5) В случаите по ал. 4 потребителят разполага и с всички други законови средства за правна защита.

(6) Уведомяването по ал. 3 се извършва по ясен и изчерпателен начин на траен носител. Комисията може да определи начина и формата на уведомяването.

(7) При прекратяване на договор крайните ползватели разполагат с възможността да върнат оборудването за цифрова телевизия чрез безплатна и лесна процедура, освен ако доставчикът не докаже, че то е напълно оперативно съвместимо с услугите за цифрова телевизия на други доставчици, включително тези, към които е преминал крайният ползвател.

23. **Чл. 230а.** (Нов – ДВ, бр. 20 от 2021 г.) (1) Изменение или допълнение на общите условия може да бъде извършено по инициатива на предприятието или на комисията.

(2) Изменение или допълнение на общите условия по инициатива на предприятието се извършва по реда на чл. 230.

(3) Изменение или допълнение на общите условия може да бъде извършено по инициатива на комисията с цел защита на интересите на крайните ползватели. В този случай комисията дава задължителни указания на предприятието за съответните изменения.

24. **Чл. 230б**. (Нов – ДВ, бр. 20 от 2021 г.) (1) Доставчиците на услуги за достъп до

интернет, когато това е технически осъществимо, осигуряват възможност за смяна на доставчика, като предоставят на крайния ползвател съответната информация преди началото и в хода на процеса на смяна, с цел да се осигури непрекъснатост на услугата за достъп до интернет, освен ако това е технически неосъществимо.

(2) Приемащият доставчик активира услугата за достъп до интернет във възможно най-кратък срок, на датата, изрично договорена между приемащия доставчик и крайния ползвател. Даряващият доставчик продължава да предоставя своите услуги за достъп до интернет при същите условия, докато приемащият доставчик активира своите услуги за достъп до интернет. Прекъсването на услугата по време на процеса на смяна на доставчика не надвишава един работен ден.

(3) Предприятията, чиито мрежи или съоръжения за достъп се използват от даряващия или приемащия доставчик, или от двамата, гарантират, че няма лишаване от услуга, което би забавило процеса на смяна на доставчика.

(4) Приемащият доставчик води процесите по смяна на доставчика в сътрудничество с даряващия доставчик. Доставчиците са длъжни да не забавят, да не злоупотребяват с процесите на смяна на доставчика и да не правят смяна на доставчика без изричното съгласие на крайните ползватели. Договорите на крайните ползватели с даряващия доставчик се прекратяват автоматично, след като приключи процесът на смяна на доставчика.

(5) При поискване даряващите доставчици възстановяват оставащия кредит на потребителите при ползване на предплатени услуги. За възстановяването даряващият доставчик може да изисква такса само ако това е предвидено в договора. Всяка такава такса е пропорционална и съразмерна на действителните разходи, направени от даряващия доставчик при предлагането на възстановяването.

25. **Чл. 230в**. (Нов – ДВ, бр. 20 от 2021 г.) (1) Комисията приема правила за процеса на смяна на доставчика, вземайки предвид техническата осъществимост и необходимостта да се поддържа непрекъснатост на услугата за крайните ползватели, след обществено обсъждане по чл. 36 и ги обнародва в "Държавен вестник".

(2) Крайните ползватели трябва да са подходящо осведомени и защитени по време на процеса и да не се прехвърлят към друг доставчик против волята им.

(3) В правилата по ал. 1 се предвижда механизъм за компенсиране на крайните ползватели от доставчиците по лесен и навременен начин в случай на неспазване на задълженията по този раздел, включително в случаи на забавяния или на злоупотреби с процесите на смяна на доставчика, както и на пропуснати срещи за услуга и инсталация.

26. **§ 1, т. 48а Допълнителни разпоредби,** "Ползвател" е физическо или юридическо лице, което ползва или заявява ползване на обществена електронна съобщителна услуга.
27. **§ 1, т. 49 Допълнителни разпоредби,** "Потребител" е физическо лице, което ползва или заявява ползване на обществена електронна съобщителна услуга за цели, излизащи извън обхвата на неговото занятие, стопанска дейност, служба или

професия.

28. **9. 3. Търговски закон**

29. **Чл. 298.** (1) Търговецът може да установи отнапред общи условия за сключваните от него сделки. Те стават задължителни за другата страна, когато тя:

1. заяви писмено, че ги приема;

2. е търговец и ги е знаела или е била длъжна да ги знае и не ги оспори незабавно.

(2) Когато за действителността на сделката е предвидена писмена форма, установените от търговеца общи условия обвързват другата страна само ако са й били предадени при сключването.

(3) При несъответствие между уговореното от страните и общите условия има сила уговореното.

30. **10. Процесуално право**

31. **Граждански процесуален кодекс**

32. **Чл. 105.** Искът се предявява пред съда, в района на който е постоянният адрес или седалището на ответника.

33. **Чл. 108.** (1) (Изм. – ДВ, бр. 86 от 2017 г.) Искове срещу юридически лица се предявяват пред съда, в чийто район се намира тяхното седалище. По спорове, възникнали от преки отношения с техни поделения или клонове, исковете могат да се предявяват и по тяхното местонахождение.

(2) (Изм. и доп. – ДВ, бр. 86 от 2017 г.) Искове срещу държавата и държавни учреждения, включително поделения и клонове на последните се предявяват пред съда, в чийто район е възникнало правоотношението, от което произтича спорът, освен в случаите по чл. 109 и 110. Когато то е възникнало в чужбина, искът се предявява пред надлежния съд в София.

34. **Чл. 113.** (Изм. – ДВ, бр. 65 от 2018 г., в сила от 7.08.2018 г., доп., бр. 100 от 2019 г.) Исковете на и срещу потребители се предявяват пред съда, в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя, а при липса на настоящ адрес – по постоянния. Образуваните дела се разглеждат като граждански по реда на общия исков процес.

35. **Чл. 118.** (1) Всеки съд сам решава дали започнатото пред него дело му е подсъдно.

(2) Ако съдът прецени, че делото не му е подсъдно, той го изпраща на надлежния съд. В този случай делото се смята за висящо пред този съд от деня на подаване молбата пред ненадлежния съд, като извършените от последния действия запазват силата си.

36. **Чл. 119.** (1) Възражение за родова неподсъдност на делото може да се прави до приключване на производството във втората инстанция и може да се повдига и служебно от съда.

(2) (Изм. – ДВ, бр. 65 от 2018 г., в сила от 7.08.2018 г.) Възражението за неподсъдност на делото по местонахождение на недвижимия имот може да се прави от страната и да се повдига служебно от съда до приключване на първото по делото заседание в първата инстанция.

(3) (Нова – ДВ, бр. 65 от 2018 г., в сила от 7.08.2018 г.) Възражение за неподсъдност на делото по чл. 108, ал. 2, чл. 113 и чл. 115, ал. 2 може да се прави от ответника най-късно в срока за отговор на исковата молба и да се повдига служебно от съда до приключване на първото по делото заседание.

(4) (Предишна ал. 3, изм. – ДВ, бр. 65 от 2018 г., в сила от 7.08.2018 г.) Във всички други случаи извън тези по ал. 1 – 3 възражение за неподсъдност на делото може да се прави само от ответника и най-късно в срока за отговор на исковата молба.

(5) (Предишна ал. 4 – ДВ, бр. 65 от 2018 г., в сила от 7.08.2018 г.) Едновременно с предявяване на възражението страната е длъжна да представи и доказателствата си.

37. **11. Национална съдебна практика**

38. **11. 1. Определение № 2451/25.09.2024 г. по ч. т. д. № 1791/2024 г. на ВКС, ТК,I Т. О.; Определение № 56 от 12.02.2009 г. по ч. т. д. № 407/2008 г., I т. о., ВКС, Определение № 219 от 23.04.2009 г. на по ч. т. д. № 157/2009 г., I т. о., ВКС, докладчик съдията Тотка Калчева, Определение № 119 от 2.03.2012 г. по в. ч. т. д. № 102/2012 г. на Апелативен съд Варна. Определение № 59 от 26.01.2009 г. на ВКС по ч. т. д. № 485/2008 г., II т. о**., в което е посочено правилно, че в съответствие с утвърдената съдебна практика на ВКС по приложението на разпоредбата на чл. 89, ал. 1 ГПК (отм.), аналогична на чл. 108, ал. 1 ГПК въззивният съд е приел, че доколкото спорът е възникнал от преки отношения на ищеца с поделението на насрещната страна в гр. Варна, то съобразно посоченото правило компетентен по правилата на местната подсъдност е Варненският районен съд. Поддържаният в частната жалба довод, че даденото от въззивния съд разрешение по този въпрос е в противоречие с Постановление № 7/77 г. на Пленума; не притежава собствена правосубектност в качеството на клон, респ. на поделение на търговското му дружество по смисъла на Търговския закон е неоснователен. В този смисъл: и **определение № 1/06.01.2010г. по ч. т. дело № 737/2009г. на ВКС, ТК, II т. о. Определение №653 от 12.10.2011 г. по т. дело № 13 / 2011г. ТК, II т. о. и Решение № 70 от 14.10.2010 г. по в. т. д. № 197/2010 г. на Апелативен съд Бургас**. Върховният съд се приема, че разпоредбата чл. 89, ал. 1 ГПК отм., идентична като съдържание с чл. 108 ГПК, не се прилага само в случай, че работниците на ЮЛ са само временно командировани на различно място, какъвто очевидно не е настоящия случай – **Определение № 68 от 1968 г. на II г.о на ВС**.

39. **11.2. Определение № 6920/07.04.2025 г., постановено по ч. гр. д. № 3510/2025 г. по описа на СГС**, с което потвърдено **Определение № 6438/06.02.2025 г., постановено по гр. д. № 61257/2024 г. по описа на СРС, 145-ти състав**, с което производството по делото е прекратено и е изпратено по местна подсъдност на РС – гр. Бургас.

40. **11. 2. 1.** В **Определение № 6438/06.02.2025 г., постановено по гр. д. № 61257/2024 г. по описа на СРС, 145-ти състав (в същия смисъл са Определение № 3206/21.01.2205 г., постановено по гр. д. № 62891/2024 по описа на СРС, 78-ми състав; Определение № 44578/01.11.2024 г., постановено по гр. д. № 60557/2024 г. по описа на СРС, I I Г. О., 53-ти състав и при мотиви посочени и от настоящият**

съдебен състав) е направен извод, че: „Ищецът твърди, че се намира в договорни отношения с ответника на основание сключен договор за предоставяне на мобилни съобщителни електронни услуги № .....с Приложение № 1 от 03.12.2021г., по който ответникът е издал фактура № ..... от 28.11.2021г., съдържаща стойност на месечни абонаментни такси (МАТ) за мобилни услуги № ..... в размер на 18,40 лв. с ДДС, за периода от 28.11.2021г. до 27.12.2021г. Твърди, че е платил посочената фактура, но при извършена справка установил, че е надплатил повече от дължимите МАТ за договорените пакети мобилни услуги с 1,21 лв. без ДДС или 1,45 лв. с ДДС. Счита, че ответникът се е обогатил неоснователно с посочената сума, платена при начална липса на основание, поради което моли да бъде осъден ответникът да му върне същата. В исковата молба е посочено, че процесният договор е сключен с поделение (клон) на ответника в гр. Бургас, поради което моли спорът да се гледа по местонахождението на клона, а именно Районен съд – Бургас. При тези твърдения, с разпореждане от 17.01.2015г. съдът е предоставил възможност на ищеца да упражни правото си на избор, като уточни пред кой съд подава исковата молба. С молба от 28.01.2025г. ищецът е заявил, че моли исковата претенция да се разгледа от РС-Бургас.“

41. **11. 2. 2.** В мотивите на въззивния съд – **Определение № 6920/07.04.2025 г., постановено по ч. гр. д. № 3510/2025 г. по описа на СГС** (по идентичен казус и идентични страни) е прието, че: „Разпоредбата на чл. чл. 108, ал.1 ГПК урежда изборна местна подсъдност, като предвижда, че искове срещу юридически лица по спорове, възникнали от преките отношения с техните поделения или клонове, могат да се предявят по седалище на юридическото лице или по местонахождение на поделението или клона. За тази подсъдност съдът не следи служебно, а само по възражение на ответника. В настоящия случай в исковата молба не е било ясно кой съд сезира ищецът с правния спор дали Софийски районен съд, в който съд същата е подадена или Районен съд гр. Бургас, за който са налице твърдения в исковата молба, че е компетентен, като такъв поради сключване на договора с поделение на ответника, намиращо се в гр. Бургас и е направено искане той да го разгледа. Във връзка с правилно дадените от първоинстанционния съд указания ищецът е уточнил, че упражнява правото на изборна подсъдност й и иска искът да бъде разгледан от РС гр. Бургас. Доколкото в исковата молба са налице твърдения за това, че процесното вземане произтича от облигационни отношения възникнали с поделение на ответното дружество и ищецът изрично се е позовал и е упражнил правото на избор на тази местна подсъдност, първоинстанционният съд, който ищецът на практика не е избрал, правилно е прекратил производството пред себе си и е изпратил делото на избрания от ищеца първоинстанционен съд. Въпросите относно наличието на предпоставките за надлежно упражняване на тази изборна подсъдност не са предмет на разглеждане в настоящето производство, доколкото същото не е инициирано в хипотезата на обжалване на акт на сезирания съд по възражение за местна подсъдност /доколкото за същата съдът не следи служебно/, а на определение, постановено във връзка с уточнение на исковата молба и констатация, че Софийски районен съд не е фактически

избраният и сезиран съд. В този смисъл целта на ищеца, която е в противоречие с принципа за добросъвестно упражняване на процесуалните права по чл. 3 ГПК, да заобиколи произнасянето на сезирания съд по възражение за местна подсъдност, няма да бъда постигната.“. В същия смисъл при подобни мотиви **Определение № 8127/24.04.2025 г., постановено по ч. гр. д. № 2962/2025 г. по описа на СГС; Определение № 8048/23.04.2025 г. по ч. гр. д. № 4143/2025 по описа на СГС**.

42. **11. 3.** С оглед на горното е налице и съдебна практика формирана в **Определение № 3208//20.12.2024 г., постановено по ч. гр. д .№ 1893/2024 г. по описа на Окръжен съд – гр. Бургас** в производство по отрицателна препирня за подсъдност (чл. 122 ГПК) е възприето виждането, че: „ Настоящият съдебен състав на ОС-Бургас намира, че в случая на основание чл. 108, ал. 1, изр. 1 от ГПК компетентен да разгледа предявения спор е СРС като съд по седалището на ответното дружество, а не БРС, тъй като „А.Б.“ ЕАД е със седалище гр. София и същото няма поделение или клон в гр. Бургас,т.е. разпоредбата на чл. 108, ал. 1, изр. 2 от ГПК не е приложима. В случая не може да намери приложение и специалната местна подсъдност по чл. 113 от ГПК, с която да се обоснове подсъдност на спора на БРС, тъй като тази разпоредба е приложима единствено при искове на и срещу потребители, а ищецът по делото няма качеството на потребител по смисъл на тази разпоредба - съгласно дадените в пар. 13, т. 1 от ЗЗП и в пар. 1, т. 49 на ЗЕС дефиниции на понятието „потребител“ такъв може да бъде само физическо лице, но не и юридическо лице, какъвто е ищецът „М.“ ЕООД.“. Като изводът в спора за подсъденост е, че производството е местно подсъдно на Софийският районен съд.

43. **11. 4.** Със сходно на посочените по-горе мотиви е постановено **Определение № 3165/17.12.2024 г., постановено по ч. гр. д. № 1894/2024 г. по описа на Окръжен съд – гр. Бургас**, като е прието, че (в производство по обжалване на определението за подсъдност): „ Връзката на спора, респ. дело с определен съдебен район съставлява местната подсъдност, като последната се определя от уредени от закона правила. В конкретния случай ищецът е избрал да предяви иска си пред Софийски районен съд, като в обстоятелствената част на исковата молба е заявил желание спорът да бъде разгледан от Районен съд- Бургас. Заявеното искане не обвързва съда, тъй като ищецът вече е избрал кой съд да сезира с иска си. На поставения въпрос дали съдът има правомощия служебно да се произнася по спор за местна подсъдност без въведен отвод от ответната страна, Окръжен съд- Бургас намира, че освен в случаите по чл. 119, ал. 3 ГПК, съдът не може да се произнася по свой почин и/или по искане на ищеца да преценя своята местна компетентност. Когато се касае за местна подсъдност, извън правилата, приложими при вещните искове и исковете, визирани от разпоредбата на чл.119, ал.3 ГПК, ответникът е този, който може да повдигне такъв спор до изтичане на срока за отговор на исковата молба. Такова възражение не е постъпило, доколкото делото пред СРС е било прекратено преди осъществяване процедурата по размяна на книжа, ето защо Окръжен съд- Бургас приема, че неправилно СРС е постановил определение, като се е произнесъл по местната подсъдност, без да е сезиран с

възражение в този смисъл.“.

44. **12. Връзка с правото на Европейския съюз. Позиция на съда по зададените преюдициални въпроси:**

45. **12. 1.** В настоящото производство основният спорен въпрос е породен от тълкуването на националния закон досежно определянето на местната подсъдност в светлината на първичното право на ЕС, доколкото в решенията по делата **Jan Voogsgeerd v. Navimer SA (Case C-384/10), [20ll] ECR 1-13275, § 54; A-G Campos Sdnchcz-Bordona, Opinion of 14 January 2021 in Case C-913/19, ECLI:EU:C:2021:19 § 64; Hummel Holding A!S v. Nike Inc. and Nike Retail BV (Case C-617/15), ECLI:EU:C:2017:390 § 37**. е поставен основният правен въпрос относно мястото на дейност, като „място на дейност“ обозначава всяка трайна структура на съответното предприятие. Следователно не само дъщерните дружества и клоновете, но и други подразделения на предприятието, например офисите му, биха могли да съставляват място на дейност по смисъла на член 6, параграф 2, буква б) от Римската конвенция, въпреки че нямат правосубектност.

46. **12. 2.** За настоящият съдебен състав няма съмнение, че практиката на СЕС е първичен източник на правото на ЕС, поради което несъмнено трябва да се извърши тълкуване на националното процесуално право в светлината на Хартата за основните права, досежно достъпа до съд, което е част от правилото на чл. 47 ХОПЕС.

47. **12. 3.** Отделно от горното връзка на чл. 47 ХОПЕС в случая е продиктувано и от разпоредбите на Директива (ЕС) 2018/1972 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. в която е предвидено. Според чл. 1, § 2 от Директивата 2. Целите на настоящата директива са да: **а)** създаде вътрешен пазар на електронните съобщителни мрежи и услуги, който води до разгръщането и използването на мрежи с много голям капацитет, устойчива конкуренция, оперативна съвместимост на електронните съобщителни услуги, достъпност, сигурност на мрежите и услугите, и предимства за крайните ползватели; и **б)** осигури предоставянето на територията на целия Съюз на качествени, достъпни и обществени услуги чрез ефективна конкуренция и избор, за преодоляване на обстоятелствата, при които пазарът не удовлетворява потребностите на крайните ползватели, включително достъпа на тези с увреждания до услугите на равни начала с останалите, и да установи необходимите права на крайните ползватели.

48. **12. 4.** В правилото на чл. 100 от Директивата е предвидено, че

Член 100, § 1. Националните мерки относно достъпа на крайните ползватели до или използването на услуги и приложения чрез електронни съобщителни мрежи зачитат Хартата на основните права на Съюза („Хартата") и общите принципи на правото на Съюза. § 2. Всички мерки, свързани с достъпа на крайните ползватели или с използването от тях на услуги и приложения посредством електронни съобщителни мрежи, които водят до ограничаване на упражняването на правата или свободите, признати от Хартата, трябва да бъдат налагани само ако са предвидени в

законодателството и зачитат тези права и свободи, ако са пропорционални, необходими и по същество съответстват на признати от правото на Съюза цели от общ интерес или на потребността от защита на правата и свободите на другите в съответствие с член 52, параграф 1 от Хартата и с общите принципи на правото на Съюза, включително правото на ефективни правни средства за защита и справедлив процес. Съответно, тези мерки трябва да бъдат вземани единствено при надлежно спазване на принципа за презумпцията за невинност и правото на неприкосновеност на личния живот. Гарантира се предварителна, справедлива и безпристрастна процедура, включително правото на изслушване на засегнатото лице или лица, при зачитане на необходимостта от подходящи условия и процедурни правила в надлежно обосновани спешни случаи в съответствие с Хартата.

49. Макар и настоящото дело да е по иск за парични суми, то има връзка с достъпа до мобилна телефония и интернет, тъй като при прекратяване на плащанията, които според ответника биха се дължали от ищеца, последният може да загуби достъпа си до мобилните телекомуникационни услуги, които да бъдат спрени съгласно общите условия и чл. 198, ал. 1, т. 5 от Закона за електронните съобщения (вж. т. 20 по-горе). Трайна е и практиката в българското право, че по искове относно спорове за плащане на телефон е допустима обезпечителна мярка за задължаване на телекомуникационната компания да не прекратява достъпа до услугата, докато не се разреши въпросът за спорното парично задължение.

50. **12. 5.** За настоящия съдебен състав няма съмнение, че граматическо, систематичното, телеологическото и конформното тълкуване (което е и задължение на националния съд **Решение от 10.04.1984 по делото Von Colson, C-14/83, т. 20 от Решение от 12.07.1990 г., Foster, C-188/89; т. 23 от Решение от 14.09.2000 г., Collino и Chiappero, C-343/98; т. 40 от Решение от 19.04.2007 г., Farell, C-356/05; т. 39 от Решение от 24.01.2012 г., Dominguez, C-282/10, Решение по делото Marleasing SA v La Comercial Internacional de Alimentacion SA, C-106/89**) води до извод, че националният процесуален закон предоставя възможност на ищеца, за да избере най-удобния за него съд при предявяването на претенцията срещу ответника, когато облигационното отношение е възникнало с поделение, клон или място на дейност (фактическа или икономическа), която е трайна. Това тълкуване касае именно въпросът, че след като националният закон и съдебна практика предоставят възможности за откриване на клонове, представителства, офиси, магазини и прочие в място различно от седалището и адреса на управление на мобилния оператор, при което последният реализира икономически печалби, то е възможно не само потребителите физически лица, но и ползвателите юридически лица с оглед правилото на чл. 108 ГПК да разрешават правните си спорове именно там където е възникнала облигационната връзка. Тоест, така се удовлетворява изискването ищецът да избере „удобен“ съд и да може да реализира правата си. Казано иначе, правилото *forum sentit debitor* не е абсолютно при съвременните икономическо отношения. Напротив, след като едно юридически лице има възможност и желае да предоставя услуги в Република България изобщо, то

същото следва да търпи и несгодите на това, като както потребителите физически лица, така и ползвателите юридически лица могат да предявяват исковете си по мястото на възникване на спорното правоотношенение, доколкото това място касае икономическата изгода на едната от страните.

51. **12. 6.** С оглед очертания проблем на процесуалното национално право, настоящият съдебен състав намира, че правилото на чл. 108 ГПК следва да се тълкува в смисъл, че когато е налице спор между юридически лица ищецът може да търси защита чрез най-удобния съд, когато ответника има клон, поделение или място на дейност чрез което е възникнало облигационно отношение независимо от това дали същото касае договорен или извъндоговорен източник на облигационни отношения, тъй като лицето има съответно място на дейност. В този смисъл националният материален и процесуален закон трябва да се тълкуват, така че да осигурят най-удобното място на съд на ищеца, като се вземе предвид, че (дори в процесния случай) ответника има лукративна цел, т.е. откриването на клонове, поделения или изобщо място на дейност с икономически последици, цели да обслужи именно лукративната цел – т.е. по-лесно възникване на облигационни отношения, респ. наличието на печалби.

52. **12. 7.** В конкретния случай е спорно дали местно компетентен да разгледа иска е районният съд по седалището на юридическото лице или съдът по местонахождение на поделението. Изборната местна подсъдност представлява предоставена от закона на ищеца възможност, само и единствено по негов избор да предяви иска си и пред друг съд, който не е местно компетентен да разгледа спора по правилата на общата или особената местна подсъдност, когато са налице посочените критерии, свързани с особения предмет на делото. Веднъж направен, при наличието на съответните предпоставки, този избор не може да бъде дерогиран служебно от съда или по възражение на ответника. До изборна местна подсъдност се достига в хипотезата на чл. 108, ал. 1, изр. 2 ГПК, съгласно който по спорове, възникнали от преки отношения с поделения или клонове на юридически лица, исковете могат да се предявяват, освен по седалището или управлението на последните, и по местонахождението на поделението или клона. Специфичното при тази местна подсъдност е, че тя възниква като възможност единствено, когато поделението или клона на юридическото лице, при преките отношения с които е възникнал конкретният материалноправен спор, не са персонифицирани, т.е. правосубектни, поради което и същите не стават страна по делото, а такава е самото юридическо лице. Освен това, поделението или клона трябва да съществуват към момента на предявяване на иска срещу юридическото лице, за да се обоснове изборната местна подсъдност по чл. 108, ал. 1, изр. 2 ГПК. Според съда целта на разпоредбата чл. 108, ал. 1, изр. 2 ГПК е да осигури достъп до съд при по ефективен начин за ищеца, когато има спор с ответник, който има развита обособена мрежа от структури в страната. За изясняване на приложението на чл. 108, ал. 1, изр. 2 ГПК е необходимо да се даде отговор на въпроса какво значение се отдава на понятието поделение по смисъла на този законов текст. Във връзка с гореизложеното, съдът съобрази тълкуването на понятието поделение за целите на Кодекса на труда,

направено в **Тълкувателно решение № 5 от 26.10.2021 год. по Тълкувателно дело № 5/2019 г. на ОСГК ВКС**, от които могат да се изведат задължителните и белезите, които не са задължителни. Основната характеристика за относителна самостоятелност на съответното обособено структурно звено е организационно – управленската. Това структурно звено следва да е обособена и относително самостоятелна организационна единица в цялостната структура на предприятието /негово поделение, клон, цех, отдел, сектор и пр./ с относително самостоятелно ръководство в управленската йерархия /ръководител на поделението или клона, началник на цеха, отдела или сектора и пр./ В някои случаи обособеното структурно звено има относително самостоятелен източник на приходи и/или самостоятелна сметка, може да осъществява определена част от общата дейност на предприятието или пък осъществява цялостната му дейност на територията на дадено населено място, община, област, но тези белези са второстепенни и не винаги са налице. За пълнота на изложението, съдът счита, че следва да се добави, че тълкуването на разпоредбата в изложения смисъл е безспорно установено в доктрината – в този смисъл проф. Ж. Сталев., БГПП, С.2020, стр. 128.

53. **12. 8.** На следващо място с оглед посочената национална съдебна практика трябва да се извърши и историческо тълкуване, което от значение за действащата практика, за да може да се установи действителната законодателна воля.
54. В разпоредбата на чл. 166 от Закона за гражданското съдопроизводство (отм.) от 1891 г.. е посочено: „Искове против компании, общества и дружества се предявяват в онзи окръжен съд, в окръга на който се намира тяхното управление или фирма; а по договори, сключени с техните местни кантори или агенти, исковете могат да се предявяват и по мястото, гдето се намират тия кантори и агенти, като нормата е със същото съдържание в ЗГС от 1930 г., но вече е чл. 63“.
55. Под понятието кантора се разбирало клон, а под понятието агенти се разбирало представители. В този смисъл изрично и становището на проф. Силяновски, Гражданско съдопроизводство, том I, С.1941 г., с.125-126 при старата уредба по приложението на чл. 63. Закона за гражданското съдопроизводство (отм.), като се прави разграничението дали агента е местен или пътуващ.
56. Изборната подсъдност не се прилагала, само в случай, че агента е пътуващ, същият аргумент е приет при новата уредба, когато в ГПК от 1950 агенти и кантори са заменени от клонове и поделения – Определение № 68 от 1968 г. на II г.о на ВС, в което се приема, че ако работниците са командировани изборната подсъдност не се прилага. От тук следва, че въпреки промяната на понятието съдържателните му белези са постоянни и еднакви, аналогично на понятието поделение е постоянен агент.
57. В този смисъл проф. Силяновски, Гражданско съдопроизводство, том I, С.1941 г., с.125-126 и проф. Абрашев „Гражданско съдопроизводство“ том. I, С.1910, с.100-102, които ясно приемат, че при съществуване на („агенти“, „агентури“), които представляват търговеца и сключват от неговото име договори, каквито търговецът обикновено сключва – при спор във връзка с договор сключен от поделението, исковете може да се предявят и по местонахождението на клона или агента.

58. В горния смисъл е сравнително правната тълкуването и прилагането на разпоредбата на чл. 108, ал.1 ГПК виж за това тълкуване Германия, Италия и Русия, от където е въведена в България, в който смисъл е посочено изрично от проф. Петър Абрашев „Гражданско съдопроизводство“ том. I, С.1910, с.102, който изрично добавя, че чл. 166. ЗГС (отм.), следва да се прилага за банките, тъй като имат многобройни агентури. В този смисъл и проф. Силяновски, Гражданско съдопроизводство, том I, С.1941 г., с.125.
59. По-конкретно в Коментара на (германския) Гражданския законник (Zivilprozessordnung, съкр. ZPO) е посочено, че поделение – е всеки офис (букв. бизнес място), определено от собственика на ЮЛ, което е различно от седалището и което е определено за 1) продължително време 2) по самостоятелно решение 3) да сключва сделки и да води търговия 4) от името и за сметка на търговеца.
60. За определяне на самостоятелността като елемент на поделението се извеждат не вътрешните отношения между поделението и основния оперативен адрес на търговеца, а се преценява дали на външен поглед личи самостоятелност на поделението.
61. По повод останалите елементи на ФС се обобщава, че за да се предяви иска по местонахождение на поделението: трябва да става въпрос за имуществено отношение с поделението, без значение дали на основание договорна претенция или на основание претенция, произтичаща от закона; отношението (връзката) с поделението означава връзка със стопанската дейност на това поделение. Искът трябва да е свързан със стопанската дейност на поделението. Това не означава, нито че вземането трябва да е възникнало пряко от стопанските операции на поделението, нито че сделката трябва да е сключена на мястото на самото поделение, нито че сделката трябва да е сключена директно от самото поделение.
62. Примери за самостоятелни поделения/филиали от немската съдебна практика се извеждат: филиал на банкова дейност; филиал на застрахователно дружество; поделение на мобилен оператор, което сключва договори; офис на туроператор, където могат да се извършват резервации.
63. Необходимо е да се посочи, че изводите на съда се споделят и в направено в практиката на Европейския съд по правата на човека тълкуване на чл. 6 от ЕКПЧ, приложимо и за ЮЛ, а именно, че засегнатата страна следва да има избор за упражняване ефективно право на защита като избере кой съд да сезира, предвид място на възникване на облигационно отношение.
64. В този смисъл е и практиката на СЕС, която приема, че във всеки случай в който търговец трайно и организирано насочва търговската си дейност към дадена територия, следва да може да бъде предявен иск срещу него там за правоотношения възникнали от тази дейност.
65. В заключение, чл. 108 ГПК изрично използва понятието поделение или клон, тъй като има алтернативност на хипотезите в правната норма, не може да се поставя изискване формално да има регистриран клон или друго формално вписване, а е достатъчно да има фактическо поделение, разбирано като обособена самостоятелна организационна част от предприятието, в който смисъл е и цитираната практика и доктрина.

66. Поради това, съдебният състав следва да приеме, че за доказване на съществуването на поделение следва да са налице ясно обозначена трайна, финансова и организационно обособена териториална структура, в която има работници с постоянно място на работа, местни ръководители и упълномощени лица да сключат сделки от името на дружеството, която е типична структура на работа за банки, застрахователи и търговци предоставящи комунални услуги газ, вода, парно, както и трите мобилни оператора.
67. В случая, ответникът има постоянни служители с място на работа в офис в гр. Бургас и ръководители на всеки отделен офис, които работят постоянно с клиенти на ответника и сключват сделки от негово име, които се изпълняват на територията на гр. Бургас, което е ноторно известно на съда.
68. От начина на структуриране на организацията на работата на „А.Б.” ЕАД съдът приема, че е налице трайно отделена организационна единица в предприятието, която представлява всеки офис, тъй като работата дружеството е трайно организирана чрез множество офиси из страната, всеки е финансиран, самостоятелно оборудван, има самостоятелна йерархична структура на служители в него с ясни задължения и отговорности, и правомощия за сключване на всички договори от името на ответника. Чрез всеки офис „А.Б.” ЕАД насочва търговската си дейност към определен район на страната. В тази насока трябва да се отбележи, че този факт е и ноторен. Няма голям областен град (какъвто е гр. Бургас) в който ответника да няма поне един офис със служители, които имат йерархична структура и да изпълняват функции не само във връзка с приемането на плащания, но и по сключването на договори за различни мобилни услуги - телефония, интернет, телевизия, продажба на различни мобилни устройства, консумативи за мобилни устройства и др.
69. **13.** Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира, че в светлината на висящото пред националния съд дело следва да се релевира следния преюдициален въпрос пред СЕС, а именно следва ли и допустимо ли е националното право в светлината на чл. 100 от Директива (ЕС) 2018/1972 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. и чл. 47 ХОПЕС да се разбира и тълкува в смисъл, че националният съд следва да съобрази с оглед достъпа до съд избрания от ищеца съд по мястото където е сключен с договора за електронни съобщителни услуги с мобилният оператор, когато последният има място на икономическа дейност – офис, магазин или място където се сключват и изпълняват договори за електронни съобщителни услуги, или друго относително обособено икономически поделение, в което са назначени служители, където се сключват и изпълняват договори за електронни съобщителни услуги, или за да е изпълнено изискването на чл. 47 ХОПЕС за ефективен достъп до съд, националният закон е достатъчно да е предвидил обща подсъдност – по мястото на седалище и адрес на управление на дружеството предоставящо електронни съобщителни услуги.
70. **14.** Настоящият съдебен състав намира, че в случая производството следва да бъде спряно на основание чл. 631, ал. 1 ГПК, поради отправянето на преюдициално запитване

Така мотивиран, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

1. **ОТПРАВЯ** преюдициално запитване от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД до СЪДА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ по следния въпрос:

Следва ли и допустимо ли е националното право в светлината на чл. 100 от Директива (ЕС) 2018/1972 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. и чл. 47 ХОПЕС, да се разбира и тълкува в смисъл, че

националният съд следва да съобрази с оглед достъпа до съд избрания от ищеца съд по мястото където е сключен с договора за електронни съобщителни услуги с мобилният оператор, когато последният има място на икономическа дейност – офис, магазин или място където се сключват и изпълняват договори за електронни съобщителни услуги, или друго относително обособено икономически поделение, в което са назначени служители, където се сключват и изпълняват договори за електронни съобщителни услуги, или за да е изпълнено изискването на чл. 47 ХОПЕС за ефективен достъп до съд, националният закон е достатъчно да е предвидил обща подсъдност – по мястото на седалище и адрес на управление на дружеството предоставящо електронни съобщителни услуги.

2. **СПИРА** производството по **гр. д. № 62530/2024 г.** по описа на СРС, II Г. О., 156-ти състав до приключване на производството по отправеното преюдициално запитване пред СЕС.
3. **ОПРЕДЕЛЕНИЕТО** е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____